

торъ на Философия-та. Въ същата тая година го повикали отъ Нови-Садъ за директоръ и профессоръ на новоотворена-та тогава тамъ Гимназия. Тая длъжностъ той изпълнявалъ до 1833 год. Нови-Садъ билъ за негова духъ источникъ на велики дѣла. Тукъ той ималъ случай да са запознае съ сръбска-та интелигенция, коя-то му много помогнала въ събиране-то на стари антики. Отъ околнитѣ манастири, черкви, училища и архиви събралъ много ръкописи и печатни листове. А тамъ дѣ-то му не е било възможно да отиде самъ като на пр. въ Хрватско, Далмация, Бѣлгария и Сърбия, то нѣкои негови приятели му пишали и пращали различни сборки. По тоя начинъ, той събралъ голѣмъ материалъ за най-стари-тѣ славянски времена: Най-добри-тѣ му сборки биле южнославянски-тѣ ръкописи и особено бѣлгарски-тѣ — сборки такъвези каквито не е можалъ ни прѣди, ни послѣ него никой други историкъ да събере. Въ 1826 год. издалъ въ Пеща «История на Славянска-та литература», подиръ двѣ години послѣ това, — «за происхождение то на Славянитѣ». Въ 1830 год.

Павелъ Посифъ Шафарикъ.

заедно съ двоица Чехи, Ханка и Челаковски, билъ повиканъ отъ Русско-то правителство въ Петербургъ съ запла-та 4000 рубли, да изработятъ съ нѣкои Русски учени «Всеславянски Рѣчникъ» и да основатъ при Академия-та, славянска библиотека. Той са вече и готвялъ да трѣгне, когато Ханка и Челаковски са отказали, и тѣй той билъ принуденъ да остане.

Но Палацки, кой-то го познавалъ още отъ Пенскій-тъ университетъ зналъ добръ, че ако го спечели на страна-та си, то Ческо-Моравския народъ ще има голѣма полза отъ него. Съ тая цѣлъ Палацки убѣдилъ нѣколцина свои приятели въ Прага и му събрали помежду си една сума, съ коя-то му осигурили живота за 5 години, и го повикали да отиде въ Пра-